

Una sessió del FITAG al pati de la Casa de Cultura de Girona.

aconseguir el mateix efecte, si hem de jutjar pels aplaudiments. Tot i això, caldria recordar que Michael Bennett va tardar mesos per polir el número *One*, i sembla ser que aquí va despatxar-se amb dos assaigs...

Pel que fa a les actuacions que vam poder seguir —tres funcions diàries són molt dures de pair—, ens ha quedat el record que vam avorrir-nos a La Planeta amb el *Molière dels Continents* Comédiens, mentre que el retorn al 2001 de Kubrick de la mà de Dr. Inat Theatre va estar ben executat, encara que fos amb 38 anys de retard! Al pati de la Casa de Cultura, l'esquena se'ns va ressentir molt —mal senyal— amb els de Cràdula Teatre. I a Sant Domènec vam trobar un gran nivell en l'actuació de la gent del Riga Pantomime, tot i que se'ns va glaçar «l'Smile» als llavis —perdoneu l'acudit—, quan el director amb tota la seva bona fe va començar a parlar del Quixot i penjà la bandera espanyola al penó de la companyia. Sabien on actuaven?

En aquest mateix espai, la primera gran sorpresa del Festival: el grup Teatro de la Costa i l'espectacle *Té*,

tango y limón, fet a partir d'uns textos de Janoj Levin, als quals intercalaven unes actuacions musicals de bon nivell. Però per damunt de tot, el treball dels dos veterans protagonistes, que van posar-se els espectadors a la butxaca a les primeres de canvi. Mentre es discutia si eren o no actors professionals, els encomanaven una altra funció per suplir un grup «despenjat» del Festival, per raons alienes a l'organització. I van repetir l'èxit.

Hem deixat per al final l'actuació d'En Azul Teatro, de Sevilla, que es mereixen un a part. No direm que el seu espectacle *Soy un vals* fos rodó del tot, ni molt menys. Era un refregit de textos, paraules, situacions o cançons que s'han explotat al màxim en diferents espectacles teatrals. *Anar a parar* a Oscar Wilde, les dones maltractades, Frida Kalho, la guerra de l'Irak o Evita, és anar sobre segur a l'hora d'enganxar l'espectador. El destacable i sorprenent dels sevillans és que aquests elements els fan servir per demostrar la seva vàlua. Ens vénen a dir, «mireu què sabem fer». I el que fan és cantar —en directe—, ballar i interpretar de forma sorpre-

nent. Passen d'una escena dramàtica al musical americà com aquell que res, ballen per buleries el *Né me quitte pas* de Brel, i entremig d'una havanera i una *copla* col·loquen un número de dansa contemporània, que a més a més els queda brodat! Algú ens va comentar que la gent d'En Azul Teatro són a punt de

llicenciar-se de l'Academia de las Artes de Sevilla. Sense anar molt lluny, hem vist gent considerada professional que no els arriba a la sola de les sabates.

Només per aquest grup ha valgut la pena aquesta edició del FITAG. Visca la 7a edició!

Pere Garcia Vidal

Refer la Punxa amb fidelitat a Masó

La històrica Casa Teixidor, obra de l'arquitecte gironí Rafael Masó, es va malmetre el passat 14 de juliol a causa de la caiguda d'un llamp a la cúpula. L'impacte del llamp hi va fer dos forats i va escapar un dels pinacles de la singular torre verda que corona l'edifici i li dona el nom popular de «la Punxa». La prioritat de la delicada rehabilitació ha estat ser el més fidel possible a la construcció original.

El valor històric de l'edifici noucentista de la Punxa ha fet que els tècnics del Centre d'Estudis de la Construcció i Anàlisi de Materials (CECAM), l'empresa encarregada de la reconstrucció, hagin hagut de posar una especial atenció en els delicats treballs de rehabilitació, que tenen la finalitat de respectar al màxim possible l'estructura original. La reproducció artesanal dels rajols i les rajoles vidriades es va encarregar als ceramistes de La Coromina, l'empresa de la Bisbal que ja havia fet les peces originals l'any 1918. Aconseguir les mateixes tonalitats no va ser fàcil, ja que els

forns de ceràmica moderns produeixen un color uniforme, a diferència dels antics. Amb les rajoles, un cop acabades, es va recobrir una estructura de ferro senzilla feta a escala de l'original. D'aquesta manera, els tècnics van considerar que el més adequat seria transportar la part reconstruïda, muntada, des de la nau del CECAM de Celrà fins a la Casa Teixidor.

L'accident d'aquest estiu a la Punxa va coincidir amb la celebració del centenari de l'obtenció de títol d'arquitecte del seu autor, Rafael Masó i Valentí (1880-1935). Nascut a Girona, Masó va

redefinir el concepte de noucentisme amb un estil que es va convertir en el «noucentisme gironí», i va recuperar la tradició artesana de l'arquitectura tornant a utilitzar materials com la ceràmica, els vitralls, la fusteria i la forja. L'arquitecte va demostrar les seves virtuts polifacètiques amb tot tipus d'activitats artístiques i culturals i va tenir el suport de les famílies burgeses de Girona i rodalies.

La construcció de la Casa Teixidor es va iniciar l'any 1918 per encàrrec de l'industrial Alfons Teixidor, i va finalitzar l'any 1922. Des de l'any 1979, l'edifici és la seu del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona, però també forma part del patrimoni cultural de la ciutat de Girona.

Rita Peré

PERE DURAN

Els Bertrana omplen l'Auditori

La Nit dels Bertrana, la cerimònia dels Premis Literaris de Girona celebrada el 7 d'octubre passat, va tenir com a gran triomfador Alfred Bosch, amb la novel·la *Inquisitio*, que publica Columna.

Enguany la festa literària gironina per excel·lència es va traslladar a l'Auditori, ple a vessar i amb l'olor encara de recinte nou, i va ser conduïda pel periodista Martí Gironell, que anava donant pas als representants del jurat perquè llegissin el nom dels guanyadors. Abans, el president del Patronat Prudenci Bertrana, Esteve Vilanova, va recordar el centenari de *Josafat* i va donar la benvinguda oficial amb uns versos de Salvador Espriu, tot recordant els «glops aspres» que, sistemàticament i a contracor, s'ha hagut d'empassar la literatura catalana. També es van poder escoltar els parlaments de l'alcalde de Santa Coloma i representant de la Diputació, Antoni Solà, del conseller Joaquim Nadal i de l'alcaldesa de Girona, Anna Pagans, que va aprofitar per posar de relleu la idoneïtat del nou edifici com a equipament cultural. Tots ells van con-

venir a destacar l'alta participació, la sòlida producció literària a les comarques gironines, l'evident geografia lingüística del català i, sobretot, la importància dels creadors com a arquitectes de la llengua.

El primer lliurament de la nit va ser el Premi Lletra, concedit ex aequo al web de l'escriptor Francesc Serés i al de Lluís Rius, titulat «Lletres de batalles». Amb la cançó *Un nom de dona*, Albert Fibla va recollir per segona vegada el Premi Cerverí, concedit per votació popular, mentre que Quim Cardús es va endur el guardó a la millor lletra per *Persistentment, inventari*. Posteriorment, Care Santos va rebre el XXI Premi Ramon Muntaner de literatura juvenil per *Un camí dins la boira*, la seva segona obra escrita en català, i el XXVII Premi Carles Rahola d'assaig es va atorgar a Ferran Garcia-Oliver per *El vaixell de Genserik*, un dietari que cobreix un any

La concessió dels Bertrana en un escenari nou: l'Auditori de Girona.

de vida amb la intenció de fixar el temps per lluitar contra la caducitat dels esdeveniments. En aquest sentit, Garcia-Oliver també va recordar els «glops aspres» que persisteixen al seu País Valencià natal.

La cerimònia, lluada i més llarga de l'habitual, va continuar amb el lliurament del Premi Miquel de Palol de poesia, que arribava a la vint-i-novena edició i que per unanimitat va anar a mans de Gemma Gorga per *Llibre de minuts*, obra vivament recomanada per Ricard Creus. Finalment, Xavier Cortadellas llegia el nom del guanyador del XXXIX Premi Prudenci Bertrana de novel·la, un dels guardons més prestigiosos en llengua catalana i dels més ben dotats, amb 42.100 euros, que va ser per al ja multipremiat Alfred Bosch (Barcelona, 1961). Segons el mateix autor, *Inquisitio* no és una tesi, sinó un llibre d'intriga i acció situada a la València del 1824 que novel·la una història verídica de la darrera víctima de la Inquisició espanyola. Bosch va defensar la quantitat ingent de premis literaris als Països Catalans i, entre d'altres referències iròniques i potser en record final dels «glops» d'Espriu, va elogiar el bon criteri de Girona a l'hora de triar el pregoner de les festes de la ciutat.

Guillem Molla

PERE DURAN

La Punxa de Masó amb el forat del llamp.

